

τῶν Κρονίων καὶ τῶν δώρων τὴν ἀντάλλαγὴν, ὡς σατανικὴν πολυτέλειαν. Ἄλλ' ἀφότου αἱ φιλοδοῖαι ἔγιναν τὰ τεκμήρια φιλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἐκαθάρισθησαν τῆς κερδοσκοπικῆς ιδέας, ἡ ἐκκλησία ἀνέστειλε τὴν κατ' αὐτῶν καταδίωξιν. Ν. Π. Θ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΝΤΙΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐκάθητο εἰς μίαν ὥραιαν φωλεάν. Ἡ φωλεὰ ἦτο πολὺ μαλακὴ με κομμάτια βελουδένια, γουνάρικα καὶ με λαμπρὰ κομματάκια μεταξωτά, τὰ ὅποια αὐτὴ ἔφερε πολλὰς νύκτας ἀπὸ τὰς οἰκίας τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο. Μίαν ἐσπέραν, ὅταν ἦτο πολὺ σκότος καὶ οὔτε ἀστέρες ἔφεγγον, αὐτὴ ἠτοιμάσθη νὰ ὑπάγῃ ἔξω. Τὰ δύο παιδιὰ τῆς, ὁ Σφύρικος, ὅστις ὠνομάζετο οὕτως διότι ἐσφύριζε πάντοτε με δυνατὴν φωνήν, καὶ ἡ μικρὴ Ποντικίνα ἡ ὁποία εἶχε πολὺ λαμπρὰ μάτια, εἶπον. «Πάρε μας, πάρε μας, Μάννα μας.» «Σιωπὴ, παιδιὰ μου,» εἶπεν ἡ μήτηρ των, «καὶ δὰ σὰς φέρω ἓνα κομμάτι τυρὶ μαλακό.» Ὅταν δὲ ἡ κυρία Ποντικίνα ἔφυγε τὰ παιδιὰ τῆς δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἡσυχάσουν καὶ ἐσκέπτοντο ποῦ θὰ ὑπάγῃ ἡ μήτηρ των, καὶ τί πράγματα δὰ ἴδῃ, ἕως οὗ διηγέρθη τοσαύτη ἐπιθυμία εἰς τὰς καρδίας των, ὥστε νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν περιέργειάν των, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ποντικίνας εἶπε με μεγάλην φωνήν, «Ἀς πάμε Ποντικίνα μου,» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ, «Ἐξω εἰς τὸν κόσμον,» ἀπήντησεν ὁ Σφύρικος.

Λοιπὸν ἀμέσως καὶ τὰ δύο ἐσηκώθησαν καὶ κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας των ἐξῆλθον ὀγλήγορα ἀπὸ τὴν φωλεάν. Ὅταν ὑπῆγαν ὀλίγον διάστημα εἶδον τὴν μητέρα των ἐρχομένην καὶ ἔτρεξαν ὀπίσω· μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν φωλεάν,

ἡ μήτηρ των εἰσῆλθε, καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς εἶχον ταραχήν, τὰ ἠρώτησε, «Δὲν ὑπῆγετε ἔξω παιδιὰ μου;» τὰ παιδιὰ τῆς ἔμειναν σιωπηλὰ, καὶ αὐτὴ ὑπῆγε νὰ ἀποθέσῃ τὸ φορτίον τῆς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πάλιν ὁ Σφύρικος εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, «Ἀς πάμε Ποντικίνα μου!» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ. «Εἰς περίπατον,» εἶπεν αὐτός. Καὶ πάλιν κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας των ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον.

Ἐνῶ δὲ ἀπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ χωράφια εἶδον μίαν μεγάλην οἰκίαν, καὶ πλησίον ἀπῆντησαν μίαν μαύρην γάταν, ἡ ὁποία εἶπε, «Καλὴ ἡμέρα.» «Καλὴ ἡμέρα,» ἀπῆντησαν τὰ ποντικίνα. «Ποῦ ὑπάγετε;» ἠρώτησεν ἡ Γάτα. «Κάμνομεν περίπατον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος με μεγάλην φωνήν, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν γάταν νὰ θουμάσῃ. «Ἀς ὑπάγωμεν μαζὴ λοιπὸν,» εἶπεν αὐτὴ. «Εὐχαρίστως» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, πές μας πῶς ὀνομάζεσαι;» «Ἐγὼ ὀνομάζομαι κυρία Γριμάλκη, εἶμαι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ μάλιστα ἔχομεν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωηρότητά μας.» Τὰ ποντικίνα τὴν ἐκύτταξαν με πολὺν φόβον καὶ ἡ γάτα ἀμέσως εἶπεν, «Τι ὥραϊα φορέματα ἔχετε παιδιὰ μου,» καὶ αὐτὴ ἐχάιδεψε τὰ ποντικίνα με τὸ μαλακὸν ποδάρι τῆς. Ὁ Σφύρικος ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰς κολακείας τῆς γάτας, ἡ μικρὴ ὁμῶς ἐφοβήθη καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ αὐτῆς.

«Ποῦ κάθησθε;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάλκη. «Κάτω εἰς τὸν ὀπισθεν δρόμον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «Καὶ ἡ εὐγένειά σας;» «Ἐγὼ κάθημαι εἰς μίαν μεγάλην οἰκίαν, ἐκεῖ πέρα ὅπου εἶναι πολλὰ πράγματα καὶ πολλὰ φαγητά.»

«Εἶναι μαλακὸ τυρὶ ἐκεῖ;» ἠρώτησεν ὁ Σφύρικος, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺν ἀδυναμίαν εἰς αὐτό. «Μάλιστα, μάλιστα, καὶ δὰ σὰς δείξω ποῦ ὁ ἀφέντης μου φυλάττει αὐτό.»

Με μεγάλην χαρὰν ὁ Σφύρικος ἤκουσεν αὐτό, ἀλλ' ἡ κυρία Γριμάλκη εἶχεν ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν πονηρὰν καρδίαν τῆς, καὶ εἶπεν, «Οὐχὶ τώρα, παιδιὰ μου, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἀφέντης μου καὶ ἡ κυρία μου εἶναι εἰς τὴν σάλαν των, καὶ τότε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὥραϊον συμπόσιον με ἡσυχίαν.»

Ἐνῶ ὑπῆγαινον μαζὴ ἦλθον ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης οἰκίας περικυκλωμένης ἀπὸ δένδρα καὶ ἓνα κομψὸν κῆπον.

«Νὰ ἐκεῖ ἐγὼ κατοικῶ. Κυττάξετε καλὰ διὰ